

Του ΓΙΩΡΓΟΥ
ΚΑΡΕΛΙΑ

Δυο ματιές σ

Ο Σημίτης, ο Γιώργος και οι σκιαμαχίες

Σπάνια ένα πολιτικό βιβλίο έχει τάρξει τα νερά όσο το σημερινό του Κώστα Σημίτη. Κι ασ μην περιέχει σπουδαίες αποκαλύψεις. Κι ασ αποφεύγει ο συγγραφέας του αιχμηρές αναφορές σε πρόσωπα, οι οποίες αποτελούν πάντα τη γαργαλιστική πρώτη ύλη των μέσων ενημέρωσης. Ο Σημίτης καταγράφει κάποια γεγονότα, άλλα με λεπτομέρειες, άλλα χωρίς. Κάνει αποτίμηση της οκταετίας του και διατυπώνει συμπεράσματα και προβληματισμούς. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Ακουσθηκε και γράφτηκε κατά κόρον αυτές τις μέρες το ερώτημα «γιατί το έκανε τώρα; Μήπως πλήττει το ΠΑΣΟΚ, τώρα που πάει να ανακάμψει;». Πρόκειται για ένα ανόητο ερώτημα. Για τον εξής απλό λόγο. Οποτε κι αν εκδιδόταν το βιβλίο του Σημίτη, πάταγο θα προκαλούσε. Για παράδειγμα, αν εκδιδόταν σε ένα χρόνο, δηλαδή λίγο πριν από τις εκλογές, οι καθοδηγητές θα τον έ-

στηναν στον τοίχο ως «υπονομευτή την ώρα της μάχης». Αν το έβγαζε σε τρία χρόνια (κι αν υποθέσουμε ότι τότε θα κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ), θα τον κατηγορούσαν ότι βάζει μπουρλότο στην κυβέρνηση. Εκτός κι αν ήθελαν να εκδοθεί... μετά το θάνατό του!

Τόσο αφόρτες κοινοτοπίες σπάνια είχαν να ακουστούν με αφορμή την έκδοση ενός βιβλίου. Ο Σημίτης –λένε– υπερασπίζεται την κυβερνητική οκταετία του. Τι θα έπρεπε, δηλαδή, να κάνει; Να την... αποκηρύξει, όταν ακόμη και αντίπαλοί του παραδέχονται ότι περιείχε και σημαντικά επιτεύγματα; Προφανώς, έπρεπε να κάνει... χαρακίρι, που λέει ο Εβερτ, επειδή δεν έκανε πόλεμο το 1996, όπως θα ήθελαν ο Λυμπέρνς, ο Ναζάκνς, οι «Χρυσαιγίτες» και μερικοί ακόμη σούπερ πατριώτες.

Ο Σημίτης –λένε– θέλει να είναι στην επικαιρότητα. Σιγά την ανακάλυψη. Υπάρχει πολιτικός που θέλει να είναι στην... αφάνεια; Και για να είναι στην επικαιρότητα, προφανώς, δεν έπρεπε να γράψει βι-

βλίο, αλλά να τρέχει στα πρωινάδικα των καναλιών! Είναι το λιγότερο ανοησία να πιστεύει κανείς ότι ο Σημίτης έκατσε κι έγραψε 700 σελίδες για να παίξουν δυο μέρες οι τηλεοράσεις και να γράψουν μερικές σελίδες οι εφημερίδες. Υπάρχουν ευκολότερα κόλπα για να το πετύχει, αν θέλει.

Ο Γιώργος –λένε– ενοχλήθηκε επειδή στο βιβλίο του Σημίτη υπάρχει μια παράγραφος που αναφέρει ότι οι εκλογές του 2004 χάθηκαν στην προεκλογική περίοδο. Σωστά ενοχλήθηκε, αν ήταν έτσι. Μόνο που δεν είναι ακριβώς έτσι. Και για να το διαπιστώσει κανείς πρέπει να διαβάσει καμιά δεκαριά σελίδες, που προηγούνται αυτής της παραγράφου. Ομως, ο Γιώργος,

που ενοχλήθηκε, δεν είχε διαβάσει το βιβλίο (το ομολόγησε ο ίδιος), άρα δεν ήξερε το σύνολο της συλλογιστικής του Σημίτη. Και πίστεψε κάποιους δικούς του «μουτσαχεντίν», που του είπαν ότι ο Σημίτης τον υπονομεύει.

Έτσι είναι οι πάσης φύσε-

ως «μουτσαχεντίν» (και του Γιώργου τώρα και του Σημίτη παλιότερα): είτε δεν βλέπουν πέρα από τη μύτη τους είτε βλέπουν παντού εχθρούς.

Και το τελευταίο αυτονόητο: ο Γιώργος –λένε– «απάντησε» στον Σημίτη ότι κοιτάζει μπροστά και όχι στο παρελθόν. Πολύ σωστά. Αλλήωστε, όπου και να κοιτάζει κάποιος, σημασία έχει τι βλέπει. Και κανένα παρελθόν δεν διαγράφεται με μια μονοκοντυλιά όσο κι αν θέλει να «τα αλλιάξει όλα», αφού μέρος αυτού του παρελθόντος ήταν και ο ίδιος!

Σε κάθε περίπτωση, μικρή σημασία έχει αν στις περσινές εκλογές έχασε ο Σημίτης ή ο Γιώργος. Έχασε το ΠΑΣΟΚ - και κάποτε θα έχανε. Σημασία έχει ποιος θα κερδίσει τις επόμενες εκλογές. Και με ποιο στόχο θα τις κερδίσει. Επ' αυτού κάτι έδειξε η περασμένη οκταετία και κάτι λέει ο Σημίτης στο βιβλίο του. Γι' αυτά (το στόχο και τα μέσα για την επίτευξή του) πρέπει να πει τώρα ο Γιώργος. Όλα τα άλλα είναι σκιαμαχίες και φθοροποιός συζήτηση.

**Σημασία έχει ποιος
θα κερδίσει τις
επόμενες εκλογές
και με ποιο στόχο**